

MATS STRANDBERG &
SARA B. ELFGREN

DE SLEUTEL
DE FINALE

Over het boek

Het laatste deel in de Engelsfors-reeks!

Lees verder waar *De sleutel – Het begin* eindigde...

Het is een maand na de tragedie op het Engelsfors Gymnasium. De Uitverkorenen hebben nog geen tijd gehad om te herstellen als hun wereld opnieuw op zijn kop wordt gezet.

Vragen worden beantwoord, geheimen worden prijsgegeven en loyaliteiten worden getest...

De tijd dringt en uiteindelijk kunnen de Uitverkorenen slechts van één ding op aan: alles zal veranderen.

Dodelijke spanning in Engelsfors...

Over de auteurs

Mats Strandberg is auteur en journalist. Hij schrijft regelmatig columns voor de krant *Aftonbladet*. Hij debuteerde in 2005 als auteur met de roman *Jaktsäsong* (Jachtseizoen).

Sara B. Elfgren komt uit de filmbranche. Ze is dramaturg en blogger en heeft aan diverse grote film- en tv-producties meegewerkt.

Van dezelfde auteur

De Cirkel

Vuur

De sleutel – Het begin

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Mats Strandberg & Sara B. Elfgren

De sleutel
De finale

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Nyckeln

© Sara B. Elfgrén and Mats Strandberg 2012 by Agreement with Grand Agency

Vertaling

Steven Schnejderberg

Omslagontwerp en omslagillustratie

Pär Åhlander en Kim W. Andersson

Bewerking Nederlands omslag

Studio Jan de Boer

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0667 1

NUR 285

In Zweden is het origineel uitgegeven als één boek: *Nyckeln*. In Nederland verschijnt de vertaling van *Nyckeln* als twee aparte boeken: *De sleutel – Het begin* en *De sleutel – De finale*. De hoofdstuk- en deelpaginanummeringen beginnen bij *De sleutel – De finale* weer bij 1. Het eerste hoofdstuk in *De sleutel – De finale* is oorspronkelijk hoofdstuk 68 in het Zweedse origineel *Nyckeln*. Deel I in *De sleutel – De finale* is het oorspronkelijke deel IV uit *Nyckeln*.

Hoofdstuk 104: vertaald fragment uit *För vi har tagit studenten* (Want wij zijn klaar met de examens), Zweedse traditional.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

HET GRENSGEBIED

1

Ida staat op de dansvloer. Eindelijk alleen. Eindelijk.

Nicolaus is terug. Hij is naar de kapper geweest. Olivia is onderweg. Evelina en Richard zijn heksen. Er zijn grotten met daarin kevers en foto's van Leffe. Er is een kistje dat superbelangrijk is. Minoo maakt nu ook deel uit van een andere cirkel. En ze zoent met Gustaf.

Was dit de eerste keer? Daar leek het wel op. Het was in het begin heel voorzichtig. Aarzelend. Maar daarna helemaal niet meer.

Ida had niet moeten blijven kijken, maar ze kon het niet laten, al deed elke kus haar denken aan de kus die zij nooit zal krijgen. Ze hoopte de hele tijd dat een van hen ermee zou ophouden. Dat iemand zou zeggen: 'Nee, nee, dit kan niet, het is verkeerd, een vergissing.'

En het werd bijna nog erger toen ze weglieden. Gustaf sloeg zijn arm om Minoo heen en zij hing tegen hem aan. Het zag eruit alsof ze bij elkaar hoorden. Waar gingen ze eigenlijk heen? En wat gingen ze doen?

Ida moet haar gedachten verzetten. Dit leidt nergens toe. Ze moet focussen op al het andere wat er is gebeurd, al het andere wat ze heeft gehoord.

Ze kan het niet meer bijhouden. De anderen lijken hetzelfde probleem te hebben, en dat terwijl hun tijd nog wel een stuk langzamer gaat.

Minoo zit dus bij de cirkel die de Raad bij elkaar heeft gezocht. De protectors beweren dat die de enige is die de wereld kan redden en dat Minoo daar deel van moet uitmaken.

Ida heeft geen flauw idee of dit de waarheid is of niet. Maar ze weet dat zelfs als de protectors de waarheid vertellen, ze je daarmee voor de gek kunnen houden.

Zoals met de beloftes die ze haar hebben gedaan.

Ida had gehoopt dat Minoo haar zou kunnen zien toen ze in de staat verkeerde waarin ze de magie van de anderen kon zien. Ze probeerde de hele tijd op die plekken te gaan staan waar Minoo keek. Maar zo'n

enorme superheks is Minoo kennelijk niet geworden.

Ida wil de Uitverkorenen zo graag vertellen hoe de protectors haar hebben besodemieterd, over de kus die ze hebben gebruikt om haar voor hun karretje te spannen. Stel je voor dat dit het ontbrekende puzzelstukje is dat de anderen nodig hebben om te weten wat ze moeten doen.

Opeens valt de grijsheid als een gordijn om haar heen. Als die weer wordt opgetrokken, is het donker.

‘Kijk, hier ligt een oude regenjas,’ zegt een jongen.

Ida ziet twee dansende lichtschijnsels. Zaklampen. Die worden vastgehouden door Richard en Anna-Karin. Richard, van wie sommigen willen dat hij Ida probeert te vervangen. Alleen maar omdat hij toevallig ook een metaalheks is. En nog leeft. Een plan dat ervan uitgaat dat Ida gewoon vervangbaar is, is toch gedoemd om te mislukken?

Het licht schijnt op ruwe wanden en oude, vieze spullen. Ze zijn vast in de grot waarover Anna-Karin had verteld.

‘Ik zie in elk geval geen kevers,’ zegt Richard.

‘Praat me daar alsjeblieft niet van.’

Evelina is er ook bij. En Ida is het met haar eens. Ook zij moet er niet aan denken wat zich in het pikkedonker om hen heen kan verschuilen. Ze loopt dichterbij de anderen toe.

Er komen meer lichtschijnsels hun kant op. Ida ziet Vanessa's blonde haar. Een eindje verderop is het net alsof Linnéa's bleek opgemaakte gezicht in het donker zweeft. De ogen van de vos glinsteren. Nicolaus' donkere stem galmt tussen de stenen wanden. Maar geen Gustaf. En geen Minoo.

Misschien zijn die nu wel bij elkaar. Aan het zoenen. Misschien nog wel meer. Wie weet hoeveel tijd er voorbij is gegaan sinds ze hen voor het laatst heeft gezien. Misschien zijn ze inmiddels al wel getrouwd?

‘Hier is een tunnel!’ roept Anna-Karin.

‘Hier ook!’ zegt Richard en hij verblindt Ida met zijn zaklamp. ‘Twee zelfs!’

‘Laten we dan maar eens een kijkje gaan nemen,’ zegt Nicolaus.

Hij heeft viezigheid op zijn gezicht en kleren. Ida realiseert zich dat ook hij door die smalle gang moet zijn gekropen waarover Anna-Karin had verteld. Dat is lastig voor te stellen.

Anna-Karin schijnt met haar zaklamp in de richting van een van de gapende hopen die de berg in leiden.

‘Moet dit echt?’ vraagt Evelina. ‘Ik bedoel, wat denk je dat we daarin zullen vinden? Nog meer kevers?’

‘Wat zeggen jullie ervan om ons in groepjes van twee op te splitsen?’ zegt Nicolaus. ‘Anna-Karin en ik kunnen de linkergang nemen, en Vanessa en Linnéa de gang in het midden...’

‘Het is beter als ik samen met Evelina ga,’ onderbreekt Vanessa hem.

‘Maar natuurlijk,’ zegt Nicolaus. ‘Het is inderdaad beter als iemand met meer ervaring samen met een van de nieuwelingen gaat.’

‘Dat is het niet,’ zegt Linnéa. ‘Vanessa en ik zijn uit elkaar.’

‘Wat?’ zegt Ida.

De anderen staan muisstil.

‘Maak je geen zorgen,’ zegt Linnéa. ‘Ik bedoel, het is niet van invloed op waar we hier mee bezig zijn. Maar ik denk dat ik beter met Richard kan gaan.’

‘Kom,’ zegt Vanessa en ze trekt Evelina met zich mee naar een van de gangen.

Ida kan nog net zien dat haar ogen waterig zijn voordat ze verdwijnt.

Linnéa blijft nagelbijtend staan. Lijkt niet geëmotioneerd te zijn. Ida snapt niet hoe ze Vanessa zo makkelijk kan opgeven. Als Ida haar was geweest, als zij iemand zou hebben gehad die naar haar keek zoals Vanessa naar Linnéa had gekeken... dan had ze er alles aan gedaan om die persoon bij zich te houden.

Opeens hoort Ida vogelgeketter achter zich. Ze draait zich om. Grijs mist trekt weg en ze staat midden in een mooie tuin. De lucht is helder en ergens is een specht aan het hakken.

Ida draait zich weer om en ziet het landhuis.

Ze loopt de stenen trap op, maar de deuren zijn gesloten en die kan ze natuurlijk niet openmaken. In plaats daarvan kijkt ze door een van de hoge ramen.

Midden in een grote ruimte staat Minoo tegenover een lange man met warrig, grijzend haar. Hij ziet eruit als zo’n typische vent van middelbare leeftijd die weigert in te zien dat zijn hoogtijdagen al voorbij zijn.

Minoo’s ogen zijn open, maar ze heeft die aparte blik weer in haar ogen. Ze verkeert weer in die toestand waarin ze ziet wat niemand anders ziet. Misschien kan ze Ida deze keer wel zien? Ida zwaait met haar handen, maar daar merkt Minoo niets van.

Minoo’s haar begint te bewegen alsof er een wind doorheen waait.

Een wind die steeds harder wordt, aan hun kleren sjort, om vervolgens te gaan liggen. Het wordt weer stil.

De man slaat zijn handen ineem en Ida ziet hoe Minoo als het ware ontwaakt. Ze lacht naar hem.

Ida loopt terug naar de deuren en kijkt ernaar. Hoe moeilijk kan het zijn? Als zij geen voorwerpen kan vastpakken, dan zou ze er toch ook doorheen moeten kunnen?

Ze zet zich af en werpt zichzelf naar de deuren toe, slaakt een gillette van triomf wanneer ze daar dwars doorheen vliegt.

Linnéa, Richard en Nicolaus staan voor haar. Ze dragen alle drie dikke donsacks en schijnen met hun zaklampen dwars door Ida heen. De lichtreflecties fladderen in het rond over de rotswanden en over hun gezichten. Ze weerkaatsen in Richards bril.

Ida werpt een blik over haar schouder.

Een ondergronds meer strekt zich uit. Het wateroppervlak glinstert in het licht van de zaklampen.

Ze hoort het geritsel van een donsack. Richard loopt naar de oever. Een van zijn brillenpootjes hangt met plakband aan elkaar. Ida vraagt zich af of hij die hierbeneden ergens aan heeft gestoten.

Hij richt zijn zaklamp op het oppervlak.

‘Ik kan de bodem niet eens zien. We moeten omkeren.’

Zijn stem stuitert tussen de wanden heen en weer. Linnéa komt naast hem staan.

‘Ga eens opzij,’ zegt ze.

Richard gaat naar achteren. Linnéa gaat op haar hurken zitten, legt de zaklamp neer en trekt haar wanten uit. Sluit haar ogen. En dan houdt ze haar vingertoppen een paar millimeter van het wateroppervlak, zodat ze het net niet aanraakt.

Een knisperend en krakend geluid galmt door de grot. Onder Linnéa’s vingertoppen vormt zich een dun laagje ijs dat zich over het meer verspreidt. Het oppervlak wordt hard en melkachtig wit.

Linnéa trekt haar wanten weer aan en staat op.

‘Wow,’ zegt Richard in zichzelf.

Linnéa doet een stap naar voren.

‘Linnéa...’ zegt Nicolaus.

Maar Linnéa heeft haar voet al op het ijs gezet en zet vervolgens nog een stap. Ida durft amper te kijken

‘We weten niet of dit houdt,’ zegt Nicolaus.

‘Daar komen we vanzelf wel achter,’ zegt Linnéa.

Ze zet nog een paar stappen. Blijft staan. Ze wankelt, alsof ze opeens een aanval van duizeligheid krijgt, en ze valt op haar knieën.

Richard en Nicolaus vliegen erop af om haar overeind te helpen.

‘Maak je geen zorgen,’ zegt Linnéa en ze slaat hun handen weg. ‘Ik heb gewoon iets te veel van mezelf geveegd. Het kost zoveel energie om hierbeneden te zijn, is dat jullie ook al opgevallen?’

‘Ja,’ zegt Richard en hij frons zijn voorhoofd. ‘Ik snap wat je bedoelt.’

‘Ja, ik ook,’ zegt Nicolaus en hij schijnt met zijn zaklamp over het bevroren meer. ‘Er is iets met deze tunnels...’

Zijn stem wordt afgebroken en Ida is niet langer in de grot. Ze staat in een rode gang, voor een portret van Henrik Ehrenskiöld. Ze vraagt zich wederom af hoe iemand die zulke vriendelijke ogen heeft zo gemeen kan zijn.

Een eindje verderop in de gang hoort ze voorzichtige voetstappen. Ze kijkt die kant op en ziet Minoo halt houden bij een gesloten deur. Ze kijkt gespannen om zich heen. Daarna duwt ze behoedzaam de klink omlaag.

De deur gaat niet open. Minoo rukt een paar keer aan de klink voordat ze weer terugloopt in de richting waar ze vandaan kwam. Ze blijft abrupt staan als de man met wie ze magie aan het oefenen was de gang in loopt.

‘Wat doe jij hier?’ vraagt hij terwijl hij Minoo verbaasd aankijkt. ‘Ik dacht dat je naar huis was gegaan?’

‘Jawel, ik wilde alleen...’ begint Minoo, maar zwijgt dan.

Ze staat met haar rug naar Ida toe, maar het kost Ida geen enkele moeite om zich voor te stellen hoe schuldig ze kijkt. Minoo kan echt superslecht liegen.

‘Ik wilde je alleen even vragen of ik vrij kan krijgen om bij de hoorzitting aanwezig te kunnen zijn,’ gaat Minoo verder.

‘Maar natuurlijk,’ zegt de man. ‘Dat had je niet eens hoeven vragen, hoor.’

De grijze mist trekt voorbij. En dan zijn er in één keer te veel indrukken tegelijk. Stemmen. Gelach. Gerammel van bestek. Er hangt een overall aanwezige, doordringende braadlucht en iemand is doordrenkt met goedkope parfum.

Ida staat in de rij voor het eten in de schoolkantine van Engelsfors’ gymnasium. Het staat er vol met mensen, en de meeste gezichten zeg-

gen haar niets. Dat zullen dan de nieuwe vierdejaars wel zijn.

Ida wrijft met haar vingertoppen over haar zilveren hartje.

Haar gezin is verhuisd. Iedereen die zij heeft gekend zal vast ook verhuizen zodra ze het gymnasium hebben afgemaakt. Misschien is er binnenkort in Engelsfors wel niemand meer over die Ida Holmström heeft gekend. Aan de andere kant, misschien is er sowieso binnenkort wel helemaal geen Engelsfors meer.

Er klinkt een snepende gil door het rumoer heen. Hanna A staat bij het saladebuffet aan één stuk door te gillen.

De gil verspreidt zich door de hele schoolkantine. Mensen springen op van hun tafels, stoelen vallen om. Een jongen in de rij smijt zijn bord weg, dwars door Ida heen, en de grond ligt bezaaid met macaroni.

Nee.

Dat is geen macaroni.

Het zijn maden.

Witte, ranzige maden die op de grond liggen te kronkelen.

Nu gilt Ida ook mee. Die maden zijn *door haar heen gegaan*. En wanneer ze om zich heen kijkt, zijn die maden echt overal. Ze krielen uit de schalen met warm eten en kruipen over de tafels.

Iemand gaat luidkeels over zijn nek boven een van de tafels. Sommigen volgen zijn voorbeeld. Anderen spugen monden vol papperige melange van voedsel en maden uit.

En een stank verspreidt zich. Een geur van ontbinding. Van dood.

Ida ziet aan de andere kant van de zaal in een flits nog net de paniek op Anna-Karins gezicht voordat de grijsheid neerduart en zich om haar sluit.

‘Wat wilde je bespreken?’ klinkt de stem van Viktor.

Viktor en Minoo staan in een oude treinwagon, in het halfduister. Ida vindt het eruitzien als een oude junkschuilplaats, of een plek waar seriemoordenaars hun slachtoffers heen slepen. Waarschijnlijk is het voor beide doeleinden bruikbaar. Maar maden zijn in elk geval nergens te bekennen.

‘Voor de zomer zei je dat je alles voor me zou doen,’ zegt Minoo.

‘Klopt,’ zegt Viktor.

Is hij ook al verliefd op Minoo? Hoe bizar is dat? En kan ze dan niet voor hem gaan in plaats van voor Gustaf?

‘Wat wil je dat ik doe?’ zegt Viktor.

‘Ik heb de sleutel van Adriana’s kamer nodig,’ zegt Minoo.

Ida slaakt een zucht. Ze is het zo beu om niet te begrijpen waar mensen over praten.

‘Waar heb je die voor nodig?’ vraagt Viktor.

‘Als je het niet wilt doen, heb ik daar alle begrip voor,’ zegt Minoo. ‘Aangezien je nu de eed hebt afgelegd...’

‘Ik regel het,’ onderbreekt hij haar. ‘Is er haast bij?’

‘Ja. Helaas wel.’

Viktor knikt en strijkt zijn al perfect zittende haar recht.

‘Ik kan er met mijn verstand niet bij dat het houtelement nu ook al is doorgedraaid,’ zegt hij. ‘Het gaat zo snel. Nog maar vier tekens. Is de school alweer open?’

‘Anna-Karin vertelde dat ze de hele schoolkantine hebben gesaneerd en de leverancier overal de schuld van geven.’

Dit moet zijn waar Ida zojuist getuige van is geweest.

Viktor schopt tegen een oud bierblikje dat op de grond ligt. Ida snapt niet waarom zij vrijwillig in deze onhygiënische omgeving willen zijn.

‘Hoe gaat het met Anna-Karin en de anderen?’ vraagt hij.

‘Gaat oké,’ zegt Minoo zonder hem aan te kijken.

‘Ik weet dat je liegt,’ zegt Viktor zacht.

Die kracht van Viktor is echt vet irritant, denkt Ida.

Minoo glimlacht droevig.

‘Daar mag ik niet over praten,’ zegt ze.

‘Kun je me niet vertellen wat je in Adriana’s kamer wilt doen? Misschien kan ik je beter helpen als ik dat weet.’

‘Sorry, maar dat kan niet. De anderen zouden er al problemen mee hebben als ze wisten dat ik je dit allemaal al heb verteld.’

‘Maar jij vertrouwt me?’

Minoo kijkt hem aan.

‘Ja,’ zegt ze, en ze klinkt bijna verbaasd. ‘Dat doe ik inderdaad.’

Viktor glimlacht op een manier die moet betekenen dat Minoo de waarheid heeft verteld.

En dan komt de mist op.

Ida kijkt verward om zich heen. Een cementvloer met grote plassen water waarin de kapotte ramen weerspiegelen. Vierkante, stenen zuilen strekken zich omhoog tot aan een plafond dat zo hoog is dat ze alleen maar kan aannemen dat daar ergens balken en dikke buizen hangen. In een hoek is een hele wenteltrap van de muur gekomen en die ligt nu op zijn kant. En wanneer ze zich omdraait, ziet ze enorme

machines staan, het zijn net dode, prehistorische dieren.

Als Ida in de verte geen trein voorbij zou horen denderen, zou ze hebben gedacht dat de apocalyps reeds had plaatsgevonden. Op deze plek is het wel erg makkelijk om zich een volledig levenloze planeet voor te stellen.

Ze loopt naar een van de ramen. Nog meer gebouwen met kapotte ramen. Overwoekerde treinrails en doorgeroeste goederenwagons. De schaduw van een hoge schoorsteen valt over de parkeerplaats. Ze weet waar ze is.

De staalfabriek. De voormalige trots van Engelsfors.

Ida schrikt op als ze geknetter hoort.

Er flikkert een blauw schijnsel op de muur achter de spiraaltrap. Daar zit iemand.

Ida loopt er langzaam op af, waarbij ze dwars door een brandblusser en een stapel roestig betonstaal heen loopt.

Meer geknetter. Het flikkerende schijnsel op de muur verdwijnt, maar Ida kan haar nog net zien.

Een meisje in een zwarte parka met een zwarte muts op die over haar voorhoofd is getrokken. Een meisje met grote, bruine ogen.

Olivia.

Er schieten nieuwe bliksemschichten tussen haar handpalmen uit. Die raken elkaar in de lucht, slingeren zich om elkaar heen, vormen een bal die zich vervolgens vertakt en nieuwe bliksemschichten vormt.

Ida staart er gebiologeerd naar. Herinnert zich hoe het voelde toen ze daardoor werd getroffen, hoe ze achteruitvloog en tegen de grond sloeg. Het tintelende gevoel dat zich door haar hele lichaam verspreidde en veranderde in een huivering.

De bliksemschichten schieten hoog de lucht in, helemaal tot aan het plafond, kronkelen zich voort en wentelen zich om de buizen en laten vonken van de balken af slaan.

Olivia kijkt omhoog en in het flikkerende schijnsel ziet Ida diezelfde haatdragende blik als die ze in de gymzaal had.

Ze is zo sterk. Veel sterker dan toen ze Ida vermoordde.

Ik moet de anderen waarschuwen, denkt ze. Op een of andere fucking manier.

De mist trekt zo snel langs dat Ida amper kan reageren. Ze staat in een badkamer. Ze is hier al eens eerder geweest. De deur staat op een

kier en daarbuiten klinkt verschrikkelijk nare muziek. Nu weet ze het weer. Ze is bij Linnéa thuis.

De badkamerdeur gaat open en Linnéa komt binnen. Ze draagt een badstoffen broekje en een verwassen T-shirt waar DIR EN GREY op staat. Ze loopt naar de spiegel, steekt haar lok achter een haarband en begint haar make-up te verwijderen. En dat is de moeite waard. De wastafel zit vol zwarte vlekken.

Ida kijkt naar Linnéa's rug. Weet dat ze het moet proberen.

'Linnéa!' zegt ze. 'Hallo! Ik ben het, Ida! Je moet naar me luisteren! Het is hartstikke belangrijk! Olivia is hier en ze houdt zich schuil in de oude staalfabriek!'

Ze steekt haar hand uit, slikt het nare gevoel weg wanneer ze die in Linnéa's rug ziet verdwijnen en dwingt zichzelf ermee te blijven zwaaien.

Maar Linnéa strekt zich alleen maar uit naar haar wattenschijfjes en wrijft ermee in haar ogen, veel te hard, want je moet daar voorzichtig zijn met je huid. Anders krijg je rimpels en wallen.

Ida kijkt in de spiegel.

Ze ziet een glimp van zichzelf. Heel even maar.

Hier hadden ze het nog over gehad voordat ze glaasje gingen draaien. Dat geesten zich aangetrokken voelen door spiegels. Hierdoor was Ida doodsbang voor spiegels geworden, en nu is ze zelf een geest. Weer zo'n hilarische wending van het lot.

'Linnéa!' gilt ze. 'Kijk dan toch omhoog! Kijk omhoog! Hier ben ik! Ik was net te zien in de spiegel!'

En Linnéa kijkt op. Slaakt een gil.

Ida jubelt helemaal wanneer Linnéa zich omdraait.

'Jij zag me!' zegt Ida. 'Jij...'

Linnéa kijkt dwars door haar heen.

'Shit,' mompelt Linnéa en ze drukt met haar pols tegen haar voorhoofd. 'Ik trek dit echt niet.'

'Nee, je bent niet gek!' schreeuwt Ida. 'Je zag het goed! Hier ben ik! Linnéa!'

'Ik heb echt slaap nodig,' zegt Linnéa tegen zichzelf en ze draait zich naar de spiegel, waar Ida niet langer meer in te zien is. 'Ik moet echt gaan slapen.'

Ze pakt een potje met pillen uit het medicijnkastje en schudt er een paar uit in haar handpalm en ze slikt ze met wat water door. Ida staat

machteloos wanneer Linnéa de badkamer uit loopt en onderweg het licht uitdoet.

‘Kom terug!’ schreeuwt Ida. ‘Kom hier, dan kan ik het nog een keer proberen!’

Maar ze is alweer terug in het grensgebied.

Ze kijkt met bonzend hart om zich heen. Was haar geschreeuw hier te horen? Heeft het onzichtbare monster haar gehoord?

Er gebeurt niets.

Maar opeens merkt ze iets anders op.

Het is net alsof er een draad aan haar trekt. Haar naar zich toe trekt. Ze begint hem te volgen.

De grijsheid om haar heen verandert niet, maar toch is het duidelijk voelbaar.

Ze is ergens naar op weg.

Wat daar ook is, wat ze ook dient te vinden, het is niet iets wat ze met haar gewone zintuigen kan oppikken. Toch aarzelt ze geen moment. Het is zo duidelijk. En zo bekend. Alsof het iets belangrijks is wat ze is verloren.

Voor de eerste keer sinds ze in deze shit is terechtgekomen. Er is hier iets in het grensgebied wat ze moet zien te vinden. Daar moet ze heen.

I

2

Anna-Karin volgt het pad dat leidt naar het bos achter de woonwijk waar Gustaf woont. Ze duwt een paar laaghangende takken aan de kant en houdt ze tegen zodat ze Nicolaus niet in het gezicht zwiepen. Vanessa, Evelina, Richard en Gustaf lopen in een rijtje achter hem aan.

Ze passeren een kring van grote rotsblokken die door middel van dikke kettingen met elkaar zijn verbonden. Anna-Karin kijkt vanuit haar ooghoek naar het bordje waarop staat dat dit een massagraf is uit 1853, toen er een cholera-epidemie heerste. Deze plek geeft haar altijd een naar gevoel.

De herfst is vroeg gekomen dit jaar. De bladeren van de berk en lijsterbes zijn al aan het verkleuren. De septemberzon schijnt boven het bos maar geeft geen warmte, en de laatste paar dagen meent Anna-Karin de geur van sneeuw in de lucht te ruiken.

Ze hebben het grottenstelsel al drie weken lang onderzocht. En gelukkig hebben ze andere ingangen gevonden. Zoals die waar ze nu naar op weg zijn.

Vos trippelt naast Anna-Karin. Soms strijkt zijn staart langs haar been. Ze voelt dat hij enthousiaster is dan normaal om de grotten in te gaan, en zij wordt aangestoken door zijn enthousiasme. Hij is er zeker van dat hun zoektochten vandaag beloond zullen worden. Maar Anna-Karin is niet van plan om dit aan de anderen te vertellen. Ook al heeft niemand het hardop uitgesproken, ze heeft gemerkt dat hun geduld begint op te raken.

De hele tijd is er onder de oppervlakte een sluimerende spanning voelbaar. Nu het houtelement in de schoolkantine tot uitbarsting is gekomen zijn er nog vier tekens over. En Mino heeft nog steeds geen nieuwe informatie over het kistje of hoe ze de poort moeten vergrendelen.

De grond begint schuin omhoog te lopen. Het zweet gutst langs Anna-Karins rug terwijl ze de met varens begroeide helling op sjouwt. Dit

zweet wordt straks ijskoud zodra ze de koele, vochtige duisternis van de grotten in komen. Ze huivert al bij de gedachte.

Ze hebben krijt gebruikt om te markeren welke gangen ze al hebben onderzocht en een poging gedaan om deze in kaart te brengen. Maar dat valt niet mee omdat geen enkel kompas er werkt. Het enige wat ze echt weten is dat het grottenstelsel veel groter is dan ze hadden gedacht, met oude mijn-groeven en natuurlijke tunnels die kriskras onder Engelsfors door lopen. Sommige werden geblokkeerd door neergestorte stenen die Anna-Karin weg heeft moeten halen, de meeste gangen liepen dood of werden uiteindelijk zo smal dat ze onmogelijk verder konden. Nu zijn er nog maar twee gangen over die nog niet zijn onderzocht.

Anna-Karin begint aan de andere kant van de berg weer voorzichtig af te dalen. Het is een steile helling die eindigt op een richel waarna de bodem een steil aflopend ravijn in verdwijnt.

‘Mijn god, wat heb ik toch een bloedhekel aan natuur,’ kreunt Evelina ver achter haar.

Uiteindelijk komt Anna-Karin bij de richel. Die is zo hoog dat ze op de boomtoppen kan neerkijken, en ze is elke keer weer bang om te vallen.

Ze waren al de hele dag in de tunnels geweest toen ze deze opening vonden. Eerst dachten ze weer in een doodlopende gang te zijn terechtgekomen. Maar toen zagen ze een paar smalle straaltjes daglicht en hadden ze door dat ze niet op een massieve wand, maar op een enorm rotsblok waren gestuit. Ondanks Anna-Karins pasverworven kracht waren er diverse pogingen voor nodig om het rotsblok in beweging te krijgen, maar opeens werden ze door het zonlicht verblind. Het rotsblok rolde over de rand en viel het ravijn in. Dit gaf zo’n herrie dat het nog lang nagalmde in het bos.

‘Gaan jullie dezelfde kant op als gisteren?’ vraagt Anna-Karin aan Vanessa en Evelina wanneer ze bij de richel aankomen. ‘Dan pakken wij de tunnel onder de stad.’

‘Ik vind het allemaal best,’ zegt Vanessa en ze trekt haar moeders knalroze, dikke winterjas aan. ‘Ze zijn allebei hetzelfde.’

‘Dat weten we nog niet,’ zegt Nicolaus.

‘Is dat zo?’ zegt Vanessa, waarna ze zucht. ‘Sorry. Ik ben gewoon een beetje chagrijnig.’

Ze hoeft niet uit te leggen waarom. Morgen moeten ze naar de recht-

bank van Västerås. Anna-Karin kan zich niet voorstellen hoe dit voor Vanessa moet voelen. Om maar te zwijgen over hoe het voor Linnéa moet voelen.

‘En daarbeneden in die grotten wordt het er nu niet bepaald beter op,’ gaat Vanessa verder.

Anna-Karin knikt. Ze weet niet of het door de kou, de monotone omgeving of het tekort aan daglicht komt dat ze zo moe worden in de grotten. Ze hoopt dat dit de laatste dag is dat ze hier hoeven te zijn.

Vanessa en Evelina klikken hun zaklamp aan en lopen als eersten de duisternis in.

Anna-Karin kijkt hen na terwijl ze haar rugzak opent en er de gebreide trui en de houtje-touwtjejas uithaalt die ze daarin had gepropt.

De rits van Richards donsjack klinkt luid wanneer hij die tot aan zijn kin optrekt. Een van zijn brillenpoten is met tape geplakt nadat hij in een tunnel over een oud campingkookstel was gestruikeld. Hij, Gustaf en Nicolaus hebben de meeste tijd ondergronds doorgebracht. En Richards krachten hebben zich heel snel ontwikkeld. Hij kan nu menselijke energie voelen en aflezen wanneer hij op drukbevolkte plaatsen is.

Anna-Karin doet haar eigen zaklamp aan en loopt naar binnen. De anderen volgen. Gustaf en Nicolaus moeten licht gebogen lopen. Nicolaus ruikt de laatste dagen sterk naar tijgerbalsem.

Ze denkt aan de tijd dat Engelsfors nog een mijnstad was, aan al die mijnwerkers die elke dag onder de grond aan het werk waren. In het streekmuseum hangen spookachtige, oude foto’s uit die tijd. De mijnwerkers kijken ernstig de camera in. Hun ogen staan vermoeid en leeg. Helemaal vooraan zitten jongetjes. Die zijn niet ouder dan een jaar of negen à tien. Hun ogen komen abnormaal licht over in hun vuile gezichten.

Anna-Karin laat zich omhullen door de duisternis en de kou terwijl ze verder afdaalt in de berg.

Het schijnsel van Vanessa’s zaklamp danst over de ruwe, scherpe rotswanden.

Ze rilt ondanks de dikke jas waar ze zich amper in kan bewegen. Ze haat het om winterkleding te moeten dragen. Het heeft niet eens nut. De gure kou komt overal langs naar binnen en slaat zich als een nat

laken om haar lichaam heen. Zuigt er alle warmte uit weg. Alle energie. Ze is nu al kapot.

Evelina laat haar zaklamp voor zich uit zweven. Ze heeft nog nooit interesse getoond in studeren, maar het oefenen van haar magie lijkt ze nooit beu te worden. Vanessa heeft ook geprobeerd te oefenen, maar het is haar niet meer gelukt om nogmaals te kunnen zweven.

‘Weet je nog toen we die enge film keken over die meiden die zulke grotten in moesten klimmen?’ vraagt Evelina. ‘En toen verdwaalden en door monsters werden opgegeten. Misschien wordt het tijd om die weer eens te kijken?’

‘We kunnen ook die ene kijken met die Valentijnsdag-moordenaar die zich in oude mijn groeves verschanst,’ zegt Vanessa.

Ze lachen, maar het klinkt nep. Er is niets grappigs aan het feit dat ze in een enge film leven. Waarschijnlijk is het een vervolg, aangezien Olivia weer op weg hierheen is, net als die seriemoordenaars die niet dood te krijgen zijn en steeds maar weer terugkeren.

Ze hebben geprobeerd haar te vinden door een pendel boven de kaart van Engelsfors te houden, maar de pendel zwiepte heen en weer zoals ze nog nooit meegemaakt hadden. Mona Maneschijn had hen misschien wel kunnen helpen. Maar De Kristalgrot is nog steeds gesloten.

Vanessa weet zeker dat Olivia eerst achter Linnéa aan zal gaan. Minoo mag dan misschien de belangrijkste zijn, de enige die door geen enkele heks ter wereld te vervangen is, maar tussen Linnéa en Olivia is het persoonlijk.

En Olivia vormt niet de enige bedreiging. De rechtszaak is er ook nog.

Vanessa maakt zich zoveel zorgen om Linnéa. Maar tegelijkertijd is ze boos. Zo boos dat ze er soms niet van kan slapen. Haar hart bonkt dan te hard.

‘Wat is er?’ vraagt Evelina.

‘Ik dacht gewoon even aan Linnéa,’ zegt Vanessa. ‘Die moet zich zo rot voelen over morgen.’

‘Ik snap niet hoe ze het met jou uit heeft kunnen maken,’ zegt Evelina. ‘Als ik haar was, zou ik nu juist extra graag iemand willen hebben om mee samen te zijn.’

‘Ik snap het wel,’ zegt Vanessa en zoals gewoonlijk is het, nu ze eenmaal over Linnéa begint te praten, moeilijk om erover op te houden. ‘Ze is zo verschrikkelijk laf. Ze is zo bang om gekwetst te worden. En

een deel van mij weet wel dat ze problemen heeft die ik niet kan begrijpen, maar een ander deel van mij heeft echt zoiets van... Jezus, stel je niet aan! Wie is er níét bang om gekwetst te worden? Denkt zij soms dat er ook mensen zijn die dit leuk vinden of zo?’

Ze komen op de plek waar ze gisteren het onderzoek van de grot hebben gestaakt en kruipen voorbij de hoop met stenen die hun weg blokkeerde voordat Anna-Karin ze opzij had geschoven.

‘Ze kon op me vertrouwen,’ gaat Vanessa verder. ‘Ik zou alles voor haar hebben gedaan, en het is zo retetriet dat ze dat niet doorhad.’

‘Ja,’ zegt Evelina. ‘Zeg dat wel.’

‘Dank je wel dat je naar me wil luisteren,’ zegt Vanessa.

‘Daar hoef je echt geen dankjewel voor te zeggen,’ zegt Evelina.

‘Jawel. Ik weet niet wat ik anders gedaan zou hebben. Stel je voor dat dit zou zijn gebeurd en ik niet met jou had kunnen praten. Dan was ik verdomme ingestort. Met wie had ik dan moeten praten? Minoo zie ik nooit en Anna-Karin is echt wel superlief, maar ze heeft nu niet bepaald ervaring met relaties.’

‘Dan was dus alleen Nicolaus nog overgebleven,’ zegt Evelina met een grijns.

Het plafond van de grot wordt lager en Evelina laat de zaklamp in haar hand landen. Ze gaan op hun hurken verder, eerst Vanessa en daarna Evelina.

‘Weet je,’ zegt Evelina achter haar. ‘Het spijt me echt dat ik eerst zo bitcherig tegen je deed. Voordat ik wist wat er speelde.’

‘Je had ook niet veel keus.’

‘Misschien niet,’ zegt Evelina. ‘Maar nu snap ik precies hoe het voor jou geweest moet zijn. Kijk maar naar Leo en mij.’

Leo zag meteen aan Evelina dat er iets was gebeurd. En hij trok zijn eigen conclusies toen ze doorzichtige smoesjes begon te verzinnen om niet af te hoeven spreken, toen ze steeds minder tijd had om te kletsen, toen ze overduidelijk met andere dingen bezig was zonder daarover te willen vertellen. Afgelopen zaterdag had hij haar dronken opgebeld en haar gedumpte.

‘Heb je nog iets van hem gehoord?’ vraagt Vanessa.

‘Nee. En ik denk dat hij niet eens opneemt als ik hem zou bellen. Er valt niet met hem te praten nu hij er zo zeker van is dat ik met half Engelsfors ben vreemdgegaan.’

Het plafond wordt weer hoger en ze kunnen weer overeind komen.

Vanessa draait een paar keer met haar schouders in een poging de bloedcirculatie weer op gang te brengen.

‘Ik had verwacht dat het je meer zou raken,’ zegt ze.

‘Ik ook. Maar hoe hij zich gedraagt is serieus zó niet aantrekkelijk. Ik heb gewoon de kracht niet om... Michelle is keiverdrietig omdat wij met elkaar optrekken zonder haar erbij. En mijn vader is hartstikke beledigd dat ik niet naar Örebro wil komen, en mijn moeder en ik hebben nog nooit zoveel ruzie gehad omdat ik zo vaak spijbel en ik heb echt zoiets van *hallo, ik probeer jouw en alle andere mensen hun leven te redden, hoor!*

‘Wat hebben we toch een ondankbare taak,’ zegt Vanessa.

‘Echt wel.’

Ze slaan een hoek om en daar eindigt de gang abrupt.

‘Shiiit,’ zegt Evelina.

Vanessa schijnt met het licht van haar zaklamp heen en weer over de massieve rotswand voor hen.

‘Misschien hebben de anderen wel iets gevonden,’ zegt Evelina.

Maar ze klinkt niet bepaald overtuigd.

En Vanessa hoopt bijna dat de gang van de anderen ook doodloopt. Dan zijn er in elk geval geen plekken meer over om te onderzoeken.

‘Kijk,’ zegt Evelina en ze schijnt met haar zaklamp op een horloge dat op de grond ligt. Ze laat het omhoogzweven en vangt het op in haar hand. Ooit was dit horloge goudkleurig, maar dat laagje is er nu zo goed als af.

Vanessa huivert als ze zich afvraagt om wiens arm dit horloge ooit heeft gezeten. Waar die arm nu is. Waar al die mensen van wie ze sporen hebben gevonden zijn gebleven.

Vanessa en Evelina schijnen met hun zaklampen, maar ze vinden verder niets. Alleen maar rots, rots en nog meer rots.